

KURJER LWOWSKI

Cena 15 gr.

Miesięcznie we Lwowie	3 zł. 30 gr.
Kwartalnie	9 „ 40 „
Z dostawą do domu ewent. pocztą miesięcznie	3 „ 60 „
Kwartalnie	10 „ 20 „
Zagranicą miesięcznie	5 „ 50 „
Prenumerata wraz z „Ilustracją“ z dostawą miesięcznie	5 „ 50 „
Kwartalnie z „Ilustracją“	16 „ — „

ul. Ossolińskich 15.

Wychodzi codziennie rano

Telef. Red. 32-19, nocny 29-19. Adm. 19.

6 sierpnia 1914 - 6 sierpnia 1925.

W rocznicę Wielkiego Czynu.

Dzień 6. sierpnia święci cały Naród jako dzień najbardziej uroczysty i pamiątkowy.

W dniu tym bowiem, żołnierz polski z piosenki i obrazka, ze wspomnień i legend wyszedł na walkę, aby

I poszli w bój ojcowie z synami, bracia, starsi i młodszy, studenci i robotnicy, chłopcy i panowie!

W bój o Polskę — z największym wrogiem, z Moskwą, wzięcnie na zgubę naszą idącą, z ca-

dobrze przejrzał Wódz Polski Zmarłychwstającą.

Krzewiąc potęgę ducha narodowego oddał Polsce takiego żołnierza, jakiego trzeba było do przetrzymania i powalenia wszystkich zaborców i wrogów!

Dniem powstania tego ducha żołnierza polskiego jest 6 sierpnia 1914 roku, a, że on tak w założeniu jak i w czynie okazał się dniem szczęścia i zwycięstwa, że w dniu tym, śmiałością czynu Komendanta postawiona została Polska wśród innych — jako żywa i silna, że od dnia tego wiecie się imię polskiego żołnierza, z bronią w ręku o własną ziemię walczącego — święcić go musimy jako dzień najwspanialszy i najbogatszy w historię czynu, a święćąc go, — oddać musimy

część Wodzowi

Zmarłychwstającą Polski i Jego szarym żołnierzom!

Może jeszcze dużo czasu przejdzie, zanim dzień 6 sierpnia będzie w kalendarzu narodowym dniem świętym i uroczystym — ale w sercach naszych dzień ten był, jest i będzie dniem wielkim, dniem wesela i radości.

Dniem przeglądu naszych czynów i planów, które one wydały, jest i będzie dniem składania hołdu Komendantowi, któremu winniśmy to, że nauczył nas, cośmy zrobić powinni byli, by być wolnymi w Wolnej Ojczyźnie!

Marszałek Józef Piłsudski niech żyje!

Żołnierz Polski niech żyje!

Z. Zygmuntowicz.

Marszałek Piłsudski przybywa w piątek do Warszawy

Warszawa, 5. 8. (Tel. wł.). Zarząd główny Związku Legionistów komunikuje: Marszałek Piłsudski wraca do Warszawy, w piątek o godz. 6.40. Na dworcu wileńskim będzie go oczekiwał Zarząd główny Związku Legionistów oraz komitet wjazdu.

Polscy sokoli z Ameryki przybyli do Krakowa

Katowice, 5. 8. Wycieczka Sokolów amerykańskich, — która dziś opuściła Częstochowę, — przybyła do Katowic, witana po drodze owacyjnie w Zabkowicach, Sosnowcu i Szopienicach.

Na dworcu katowickim powitał gości wicewojewoda Żurawski oraz prezydent Katowic, Górnik.

W imieniu Sokolów amerykańskich odpowiadał dr. Starzyński. W godzinach południowych utworzył się pochód, w którym wzięli udział Hallerczyści i powstańcy górnośląscy.

Pochód przy udziale organiza-

cyj udał się na plac Wolności gdzie Sokoli złożyli wieńiec stóp pomnika poległych powstańców górnośląskich.

Po południu w parku Kościuszki popisywały się sprawne drużyny Sokolów górnośląskich, które rozpoczęły w sali powstańców uroczystą kadenję. (PAT).

Wizyta Brianda w Londynie

Londyn, 5. 8. Briand przydzie tu dnia 10 b. m. Po przyjeździe odbędzie się wymiana między nim a Chamberlainem

MARSZAŁEK JÓZEF PIŁSUDSKI

bagnetem i szablą zadzwonić na polskie Zmarłychwstanie!

W dniu tym powstała pierwsza podwalina naszej mocarstwowej państwowości, powstał pierwszy, silny i stanowczy odruch w naszej bierności i w naszym zdewotowaniu, w dniu tym zdrowo myślący ogół przetrzął swe w niewoli tyłułetniej przespiane oczy i duszą całą przyglądał do tych, którzy z hasłem o Wolność i Niepodległość po raz pierwszy od lat tyłu, bez dysput i swarów poszli w

wielki i nieznanym lecz owocny bój!

A poszli oni ochotnie i ofiarnie, bo wezwał ich ten, którego losy wyznaczyły na kierownika i wodza w ostatnich czasach niewoli, który podtrzymał dalsze etapy stuletniej walki o Wolność i, który — jeden na tyle milionów — miał odwagę i pewność majestatu swej siły przejść obok „przeżyłości“ i innych „rad zbawienych“ i stanąć na gruncie jedynego tylko argumentu:

z karabinem na wroga — ktokolwiek nim jest!

I przesunęły się pierwsze plutony i kompanie, bez obuwia, ubrań, bez broni — wśród chłodu i głodu — lecz szczęśliwie, że one pierwsze wejdą do serca Polski, że one pociągną za sobą tych wszystkich, którzy pod kmiotem i nahajką lat tyle nie mieli prawa być sobą samym!

ratem, grzebiącym jakiegokolwiek iskiernki swobodnego rozwoju tylnijonowego narodu!

Swoim żołnierzom nie pozwolił Komendant zatracać charakteru polskiego i nadawał im wszędzie i zawsze tyle cech polskości, że tak walka jak i śmierć były świadectwem przed całym światem, że żołnierz polski

walczył tylko o własną Niepodległość

i o własnej Ojczyzny oswobodzenie!

A duch ten wielki nie pozwolił zatępnąć się polskiemu charakterowi żołnierza legionowego, który wiele cierpiąc nie poszedł na żadne koncepcje sojuszników ale własną drogą czy przez Benjaminów, czy Szczypiórno, czy nawet później przez Rarańczę i Kamiów dał wyraz odrębnego stanowiska i nie zatracił swego ducha, tak misternie przez wodza wypielegnowanego! Jak to inaczej było gdzieś indziej!

W walce z wrogiem i ciemności, zwyciężyć mógł tylko taki wódz, który ze siebie wydobył siłę i wolę zwycięstwa, a nie ten wódz choćby najzdolniejszy, który w duszy swej i w oczach swych ciągle widział niedawnych swych mistrzów, wobec których czoło zginał, nie mając odwagi zmierzyć się z nim własną inicjatywą, własną potęgą myśli i planu!

Błędy Chłopickiego i innych,

Epilog krwawej i ponurej zbrodni

Zabójca śp. Cechnowskiego, Naftali Bottwin przed sądem doraźnym.

Dziś o godz. 10-tej przed południem zapadnie wyrok.

(h) Wczoraj rozegrała się pierwsza część epilogu krwawej i ponurej tragedii przy ulicy Trybunałskiej.

Przed sądem doraźnym

stanął morderca ś. p. Cechnowskiego — Naftali Bottwin.

Od wczesnego ranka tłumy, żadne sensacji, zaległy ulicę Batorego przed gmachem Okręgowego sądu karnego. Nieliczna garstka „szczęśliwych“, którzy

otrzymali bilety wstępu, przedostaje się do gmachu sądowego.

Przed salą rozpraw nr. 2 — ponowna kontrola biletów wstępu oraz dowodów osobistych, poczem dopiero dostać się można do wnętrza.

Rozprawa odbywa się w małej sali.

Ławy dziennikarskie zajmują liczni reprezentanci zarówno miejscowej, jak i krajowej, oraz zagranicznej prasy.

Oskarżony wchodzi na salę.

O godzinie 9.45 na salę, pod konwojem dwu posterunkowych, wchodzi oskarżony Naftali Bottwin.

Małego wzrostu, niepozorny, cherlakowaty. Zachowuje się zupełnie spokojnie, w niczem nie zdradza, iż dźwiga na sobie tak wielkie

brzemie oskarżenia przed sądem doraźnym.

Bottwin rzuca przeciągle spojrzenie na publiczność i stół dziennikarski, poczem pewnym krokiem podchodzi do ławy oskarżonych. Po obu jego stronach zasiadają posterunkowi.

Trybunał, prokurator, obrońcy.

Punktualnie o godzinie 10-tej wchodzi na salę

Trybunał sądu doraźnego w następującym składzie:

Przewodniczący s. Malicki; — wotanci ss.: Angielski, Malinow-

ski i Socha. Protokołuje znany z rozprawy Jaegera i tow. aplikant dr. Piotrowski. Oskarża prokurator Sywulak, zaś krzesła obrońców zajmują adwokaci: dr. Akser i dr. Szuchiewicz.

Rozprawa rozpoczyna się.

Na wstępie przewodniczący odczytuje rozporządzenia władz administracyjnych o wprowadzeniu sądów doraźnych, poczem zabiera głos

prokurator, który zgodnie z przepisami ustawy wnosi

ustne oskarżenie.

O co oskarżony jest Bottwin?

Prokurator oskarża Naftalego Bottwina o to, że dnia 28 lipca b. r., w zamiarze pozbawienia życia Józefa Cechnowskiego, b. wywiadowcy policyjnego, na ul. Trybunałskiej

strzelił do niego z tyłu trzykrotnie.

Dwa strzały były celne i ś. p.

Cechnowski zmarł wskutek odniesionych ran. Czynem tym dopuścił się oskarżony Bottwin zbrodni

skrytobójczego morderstwa z § 134 i 135 p. I ustawy karnej, przez co powinien ponieść karę wedle § 135 u. k. (kara śmierci).

Oskarżenie swe uzasadnia pro-

kurator przyznaniem się Bottwina do czynu, oraz wynikami śledztwa i zeznaniami świadków. Żądanie obrony.

Obronca dr. Akser domaga się przerwania rozprawy na 2 godziny, celem porozumienia się z oskarżonym.

Trybunał uchwalił przerwać rozprawę na pół godziny celem umożliwienia obrońcy porozumienia się z oskarżonym, zaś przewodniczący „ex praesidio“ udzielił obronie aktów.

Bottwina wyprowadzają pod strażą

do osobnego pokoju,

Co mówi Bottwin o swej przeszłości i powodach zbrodni

Zeznania swe rozpoczyna Bottwin od opisu swej przeszłości. Urodził się we wsi Ruda Sielecka, pow. Kamionka Strumiłowa. Ojciec odumiał go, gdy miał 3 lata. Rodzeństwa w domu było aż ośmioro, przez co panowała u nich

nedza. Ukończywszy w r. 1918 trzy klasy szkoły normalnej, trudnił się następnie wraz z bratem nieznanym handlem papierosami i bułkami. W r. 1921 wstąpił jako terminator do m. straża cholewarskiego Kranza przy ulicy Kazimierzowskiej.

W lutym b. r. Bottwin porzu-

cił też udaje się za nim bronca dr. Akser. Dr. Szwed wiec studjuje natomiast udzieli obronie akta sprawy.

Uplywają 3 kwadransy, w czasie których publiczność niezdławi się, skracając sobie niedzeka i czekania na sensację. Z dyskusją na temat procesu.

O godzinie 12-tej Bottwin wprowadzają ponownie do Członkowie Trybunału, prokurator i obrońcy zajmują ponownie miejsca, poczem przerwa rozprawy rozpoczyna się na wo od

zeznaną oskarżonego.

Przewodniczący: Czy ma pan do jakichś związków lub organizacji?

Oskarżony: Do Związku wodowego sekcji robotników skórzanych oraz

do partii komunistycznej.

Przew.: Z jakiego powodu mordował pan ś. p. Cechnowskiego.

Osk.: Ponieważ był on prokurator. Działalem

z polecenia partii komunistycznej.

Tajemniczy emisariusz.

Rozkaz wykonania zamachu — jak podaje Bottwin — otrzymał od nieznanego mu bliżej osobnika, z którym

„skontaktował go“

jeden z towarzyszy partyjnych w sobotę, 25 lipca.

Na początek polecił mu on śledzić Cechnowskiego.

W dniu krytycznym spotkał się

Bottwin ze swoim nowym towarzyszem na Wysokim Zamku tam dowiedział się, że zamach dokonać sam. Wówczas z rąk tajemniczego emisariusza

otrzymał rewolwer

wraz z pouczeniem, jak się

chodzić z tą bronią.

(Ciąg dalszy na str. 2-giej)

Epilog krwawej i ponurej zbrodni.

Początek na stronie 1-szej.

Jak zamach został wykonany?

Następnie Bottwin opisuje szczegółowo sposób dokonania zbrodni. Prokurator: Czy obywateli jakaś pomoc w ucieczce? Osk.: Powiedziano mi: „ochrońcie go”. Prok.: Czy otrzymywał pan

jakie pieniądze z partii? Osk.: W przeddzień zamachu otrzymałem 30 złotych na życie. Prok.: Czy wiadomo panu, iż pod jego adresem przysłano z Warszawy 798 złotych? Osk.: O tem nie wiem.

W dlaczego Bottwin zastrzelił Cechnowskiego?

Dr. Akser: Czy według Pańskiego mniemania Cechnowski był osobą urzędową? Osk.: Nie. Wiem, że Cechnowski był niegdyś robotnikiem, soryzował się z ruchem robotniczym, a potem przeszedł do lewicy i zdradzał swoich dawnych

kolegów. Przeszedł jednak już był funkcjonariuszem policyjnym. W końcu oświadcza oskarżony, iż nie wiedział, że Cechnowski jest żonaty. Wogóle łączył go jako człowieka, potępia go zaś jedynie jako prowokatora.

Nazwisko Pańczyszyna.

Dr. Akser: Według protokołu policyjnego, miał pan powiedzieć, że pan zabił Cechnowskiego, po-

nieważ on „sympa” Pańczyszyna. Czy to prawda? Osk.: Tak. Powiedziałem to.

Zeznania świadków.

Po przesłuchaniu oskarżonego wystąpiono do postępowania sądowego. Pierwszy zeznawał świadek

Marceli Herman Stark, który po zaprzysiężeniu opisał tragiczny wypadek na ulicy Trybunalskiej.

W czasie Bottwin był na 10 minut przed dokonaniem zamachu?

W dalszym ciągu zeznaje świadek, że kiedy mówił o tym wypadku ze swoim znajomym tajemnie, ten powiedział, że na 10 minut przed dokonaniem zamachu widział Bottwina w towarzystwie dwóch czy trzech innych ludzi na rogu ulicy Krakowskiej, koło księgarni Bodeka. Jeden wyraził zdziwienie, że Bottwin zdobył się na taki czyn, ponieważ znał oskarżonego jako ministra, lecz nie jako terrory-

Zeznała wywiadowca policyjnego Antoniego Malawskiego pokrywająca się w zupełności z zeznaniami świadka Mulika.

Morderca ś. p. Cechnowskiego

Naftali Bottwin.

Na pytanie prokuratora czy oskarżony sam zamierzał oddać w ręce wywiadowców, świadek odpowiedział, że przeciwnie: Bottwin

Kula przebiła serce śp. Cechnowskiego.

W końcu przed przerwaniem sprawy zaprzysiężeniu rzeczoznawcy sądowi drzy Świątkowi i Piro odczytują protokół odczytania lekarskiego zwłok ś. p. Cechnowskiego, z którego wynika, że z dwóch ran jedna była śmiertelna. Kula mianowicie ugodziła płuca i serce. Około godz. 2 przewodniczący

przerwał rozprawę do godz. pół o 5-tej. Jeszcze przedtem obrońca dr. Akser poprosił przewodniczącego, ażeby Bottwin sam nie siedział w celi, lecz aby otrzymał towarzysza. Poprosił również o zawezwanie matki oskarżonego, ponieważ może ona być wezwana jako świadek.

Rozprawa popołudniowa.

Na popołudniowym posiedzeniu napływ publiczności zwiększył się. Rozprawie przysłuchuje się matka Bottwina, która zachowuje zupełny spokój. Wprowadzony na salę oskarżony, podobnie jak przedpołudniem, zachowuje się apatycznie. Zasiada w środku, pomiędzy eskortującymi go posterunkowymi, chwytając się dłońmi spodnich brzegów ławki.

W momentach bardziej napiętych zaciska pięście kurczowo, hamując wszelkie widoczne oznaki wzruszenia. Na wstępie zeznaje świadek Kranz, u którego oskarżony pracował przez 3 lata. Stwierdza on, że Bottwin aż do lutego br. prowadził się dobrze i dopiero od tego czasu świadek zauważył w zachowaniu się jego zmianę na gorsze. Raz nawet nazwał on wszystkich przedsiębiorców psami.

Policja polityczna wpadła na trop organizacji komunistycznej.

Następnie odczytano szereg aktów sprawy, orzeczenia znawców i doniesienia policyjne. Z tych ostatnich wynika, że policja na podstawie zeznań Bottwina wpadła na trop szeroko rozgałęzionej organizacji komunistycznej, działającej na terenie Małopolski wschodniej i Wołynia. Między innymi aresztowano sekretarza Związku młodzieży komunistycznej niejakiego Unscheiffa Salomo-

Czy Bottwin jest warjatem?

Obrońca dr. Szuchiewicz stawia wniosek o zbadanie stanu umysłowego oskarżonego i naprowadza, że ojciec jego zmarł na „lusek”, zaś najstarszy brat jako umysłowo

chory na Kuparkowie. Wniosek ten, jak również inne wnioski obrony i prokuratora trybunał odrzucił, poczem postępowanie dowodowe zostało zamknięte.

Prokurator i obrońca.

Zabrał głos prokurator, wykazując, że wina oskarżonego nie ulega najmniejszej kwestji i domagając się zastosowania wymiaru kary wedle § 135 (kara śmierci). Obrońca dr. Akser w dłuższym

przemówieniu starał się dowieść niekompetencji w tym wypadku sądu doraźnego i przekazania sprawy sądom przysięgłych. Rozprawę na tem zakończono. Wyrok ogłoszony zostanie dziś o godz. 10-tej przed południem.

Przemysł siedzibą nowego województwa?

W pewnym, acz luźnym związku z powstającym tu 1 września b. r. inspektoratem kolejowym, który ma być ewentualnie rozmieszczonym w gmachu Hotelu „City” przy ul. Kolejowej, poczynają się, na razie nieśmiało, mówić o potrzebie utworzenia w Przemysłu województwa. Projekt taki był już raz żywo komentowany — a to w r. 1919—1920, kiedy podział państwa na terytorjalne jednostki administracyjne był jeszcze kwestją otwartą.

Obecnie jednak, kiedy fale antagonizmów narodowościowych znacznie opadły — staje się, sprawa utworzenia województwa w Przemysłu znów aktualną. Województwo nowe objęłoby wschodnie powiaty teraźniejszego województwa krakowskiego oraz

Gdańskie podkopy pod złotym polskim.

Niby się wykręcają, a dalej schodzą. Gdańsk, 5. 8. Nawiązując do niedawnych prób zniesienia kursu złotego polskiego. — „Baltische Presse” pisze: Po atakach, wymierzonych na złotego polskiego, miarodajne koła gdańskie starały się za wszelką cenę odeprzeć uzasadnione całkowicie zarzuty, że obok Berlina jednym z ośrodków tej kampanji, podjętej przeciw złotemu polskiemu, był Gdańsk.

Gdańskie podkopy pod złotym polskim.

Wydany przez miarodajne koła gdańskie komunikat w prasie gdańskiej stwierdza wprawdzie, że Gdańsk nie ma żadnego interesu

Sukces polskiej sztuki na wystawie dekoracyjnej w Paryżu.

Paryż, 5. 8. Z okazji zakończenia prac międzynarodowego jury komisarzy generalny sekcji polskiej na wystawie sztuki dekoracyjnej p. Jerzy Warchałowski wydał obiad na cześć polskich członków jury. Liczne mowy stwierdziły jednomyślnie wielki sukces sekcji polskiej, która we wszystkich działach otrzymała szereg pierwszych nagród.

Pożar w Barszczowicach wybuchł od uderzenia pieruna.

(—) Onegdaj około godziny 19.30 podczas szalejącej w Barszczowicach pod Lwowem burzy, uderzył piorun w stodołę tamtejszego gospodarza Michała Koziańskiego. Stodoła momentalnie spłonęła wraz z nagromadzonymi tam już znacznymi, niewymionymi jeszcze zapasami zboża z tegorocznych zbiorów. Z płonącego gospodarstwa Koziańskiego, ogień dwóm gospodarstw, które były częściowo asekurowane.

Nadzwyczajne wydanie Belony.

W związku z piątą rocznicą zwycięskiej bitwy warszawskiej ukaże się 15 sierpnia nadzwyczajny numer miesięcznika „Belona”, poświęcony całkowicie operacji sierpniowej 1920 r. Numer wypełnią studia poszczególnych

Pożar w Barszczowicach wybuchł od uderzenia pieruna.

było bardzo wielkie, gdyż dął silny wicher, który przerzucał płonące krokwie i drzazgi. Jednak szybko i energiczna akcja ratunkowa zarówno samych mieszkańców, jak też strażnicy pożarnych z Barszczowic i sąsiednich Pikułowic, zdołała powstrzymać szalejący żywioł, tak, że szkoda ograniczyła się do tych dwóch gospodarstw, które były częściowo asekurowane.

Napad bandy chińskiej na konsulát angielski.

London, 5. 8. Reuter donosi o ograbieniu przez bandy chińskie konsulatu angielskiego w Wu-Hu

Tryumfy polskiej propagandy.

Minister Skrzyński otworzył światu oczy na wartość i znaczenie współpracy Polski w dziele odrodzenia Europy.

Nowy Jork, 5. 8. W klubie England House, centrum finansistów w Nowym Jorku, odbyło się przyjęcie, wydane na cześć ministra Skrzyńskiego przez p. Dilona.

ryki. Pobyt jego w Ameryce trwał 3 tygodnie.

W przyjęciu wzięli udział najwybitniejsi przedstawiciele amerykańskiego świata finansowego. P. Dilon, dzieląc się wrażeniami swej podróży do Polski, podkreślił niezwykle wysiłki kraju w dziedzinie odbudowy.

W tym czasie minister zwiedził 9 stanów, wygłosił 19 przemówień, udzielił 18 wywiadów, które okazały się w 3200 piśmie. Dwa razy przemawiał do ludności, przyczem głos jego sięgał aż do rzeki Missisipi, obejmując przestrzeń 800.000 mil kwadr., zamieszkałą przez 70 milionów ludności. (PAT.)

Rezultaty osiągnięte w Polsce są tem godniejsze uwagi, że Polska bez niczyjej pomocy umiała dokonać swej odbudowy.

Długi francuskie w Anglii.

London, 5. 8. Odpowiadając w Izbie gmin na interpelację w sprawie długów francuskich w Wielkiej Brytanji sekretarz finansów skarbu Guinness oznajmił, że rząd angielski jest mocno przekonany, że nadszedł już czas powzięcia ostatecznej decyzji w tej sprawie. Guinness zaprzeczył, jakoby pertraktacje w tej sprawie z rządem francuskim zostały zerwane. (PAT.)

W odpowiedzi na to minister Skrzyński wykazał znaczenie Polski jako czynnika pokoju w Europie i zanalizował rolę, którą amerykańskie sfery finansowe mają odegrać jako czynnik współdziałania w odbudowie zniszczonych przez wojnę krajów. (PAT.)

Nowy Jork, 5. 8. Minister Skrzyński wyjechał dziś z Ame-

Ile książek napisano o Józefie Piłsudskim?

(*) Stanisław Konopka i Zygmunt Zygmuntowicz: Józef Piłsudski — bibliografia. Warszawa 1925. Skład główny: Gł. Księgarnia wojskowa.

bibliografia prac Piłsudskiego obejmująca prócz większych dzieł także odezwy, rozkazy, mowy i odczyty. Liczba ich także nie mała.

W jedenaście rocznicę wymarszu Legionów wydano książkę nader ciekawą i wiele mówiącą: bibliografię druków o Józefie Piłsudskim oraz prace Wodza Legionów.

Praca pp. Konopki i Zygmuntowicza nad zebraniem materiałów do tego wydawnictwa musiała być niełatwa, ale książka i jej cel były tego warte.

Niemna bezwarunkowo żyjącego człowieka w Polsce, którego imię wywołałoby w kraju tylekrotne echo, iżby z dzieł o nim napisanych można utworzyć tak pokąźną bibliografię.

Mówi ona, że myślą i piszą o nim rodacy i obcy, zapaleni wielbiciele i nieprzejednani wrogowie. Wiele pisarzy, tacy o których nikt nie słyszał i ci, którzy podpisać się nie chcieli.

Na kilkudziesięciu stronach wymieniono tylko same nagłówki książek, druków, broszur, odezwy i ulotek o Józefie Piłsudskim, nie uwzględniając artykułów w piśmie. Ostatnie z wyliczonych wydawnictw nosi numer 176. Drugą część książki zajmuje

Książeczkę wydano bardzo starannie.

Nadzwyczajne wydanie Belony.

W związku z piątą rocznicą zwycięskiej bitwy warszawskiej ukaże się 15 sierpnia nadzwyczajny numer miesięcznika „Belona”, poświęcony całkowicie operacji sierpniowej 1920 r. Numer wypełnią studia poszczególnych

momentów operacyjnych poczynając od obustronnych planów działania, studia te, wiążąc się z sobą treścią, dadzą pierwszy pełny, z dokumentów wysnuty obraz wielkiego wydarzenia dziejowego.

Gdańskie podkopy pod złotym polskim.

Niby się wykręcają, a dalej schodzą. Gdańsk, 5. 8. Nawiązując do niedawnych prób zniesienia kursu złotego polskiego. — „Baltische Presse” pisze: Po atakach, wymierzonych na złotego polskiego, miarodajne koła gdańskie starały się za wszelką cenę odeprzeć uzasadnione całkowicie zarzuty, że obok Berlina jednym z ośrodków tej kampanji, podjętej przeciw złotemu polskiemu, był Gdańsk.

Go twoje - to moje.

Posel komunista zdefraudował 300.000 guldenów. Stronnictwo komunistyczne w Gdańsku wykryło, że partii przywódcę swego, posła Rautęga, który z kasy miejskiej w Oliwie podjął nieprawidłowo 300 tysięcy guldenów i użył tej kwoty na cele własne.

Odbudowa województw wschodnich.

Warszawa, 5. 8. W prezydium Rady ministrów odbyła się dziś konferencja pod przewodnictwem min. Raczkiewicza, w sprawie odbudowy województw wschodnich. Konferencja rozważała dotychczasowe wyniki odbudowy. Kwestję dostarczenia

budulcu dla terenów zniszczonych z obszarów dalej położonych oraz sprawę ewentualnej pomocy kredytowej dla cegieł, powstających na zniszczonych terenach, wobec zauważenia tam braku cegieł, przy mocno rozwijającym się ruchu budowlanym.

Na to jest jedyny argument — pięścią w nos! Gdańskie prowokacje.

Gdańsk, 5. 8. Przed kilku tygodniami prezes Koła polskiego w Volkstagu pos. Moczyński wniósł interpelację w sprawie prowokacyjnego zachowania się policji gdańskiej, która wracając z ćwiczeń śpiewała nacjonalistyczną pieśń niemiecką: „Siegren! wölfen wir Polen schlagen”. Odpowiedź senatu na tę interpelację, ogłoszona dziś w prasie,

nie dała właściwie żadnego wyjaśnienia, lecz zawiera same wykłety, — a jej ustęp końcowy brzmi: „Stwierdzenie, czy uczniowie szkoły policyjnej istotnie śpiewali wymienioną w interpelacji pieśń, nie było możliwe, a jeżeli ją śpiewali, to było to tylko odpowiedzialnością na polską prowokację”. (PAT.)

Czeka i czeka, lecz się nie doczeka.

Nad czym przemysłowa cesarz Wilhelm w Doornie.

Budapeszt, 4. 8. Pastor Ludwik Schick rozmawiał z b. cesarzem niemieckim w Doornie. Rozmowa ta podaje budapeszteński „Hirsa” następujące szczegóły: Ekscesarz oświadczył, że deklarcja jest dla państwa śmiertelna. (2). Ustrój monarchistyczny w interesie narodu. Dalej cesarz wyraził zadowolenie, że w Niemczech jest tyle cel naukowych, podczas gdy w Anglii francuskie są przeważnie polityczne, a angielskie piszą tylko o Sherlocku Holmesie i Nicku Carterze.

Były cesarz pożegnał pastora słowami: Ufam w siły Niemiec. Mój naród czeka i ja czekam także. (PAT.)

Koszta wojny celnej z Niemcami.

Na pokrycie wydatków, powstałych z powodu wojny celnej z Niemcami wniesione będzie w sejmie przedłożenie o kredytach dodatkowych na r. 1925 w kwocie kilku milionów złotych. Kredyty te mają być pokryte dochodami z monopolu spirytusowego i zwiększonych dochodów z cel.

Jeżeli jesteś uczciwy i energiczny zgłoś się do administracji „Kurjera Lwowskiego” znajdziesz dobry zarobek!

